

Recensie de Volkskrant ★★★ Loskomen

Cabaretier Fabian Franciscus wil in zijn vierde show loskomen van het label autisme

Hij raakt op dreef in *Loskomen*, maar iets meer samenhang was prettig geweest.

Fabian Franciscus Beeld Giulliano Nobel

In juli werd Fabian Franciscus (42) na een comedyshow in Amsterdam in zijn gezicht geslagen door een onbekende. ‘Ik maak nogal ongefilterde grappen (iets met autisme enzo) en krijg de laatste tijd steeds vaker bedreigingen’, schreef de cabaretier daarna op Instagram. Hij vermoedde dat de aanval met deze bedreigingen te maken had.

‘Actueler dan gehoopt’, is nu de aankondiging van zijn vierde voorstelling, die gaat over ‘loskomen van (tegenslagen uit) het verleden’.

Loskomen ook van het label autisme, waarover hij in eerdere programma’s uitvoerig vertelde. Het is tegen hem gaan werken, zegt hij – mensen denken dat hij het nergens anders over kan hebben.

Verder is loskomen vooral nodig om niet voortdurend in conflict te raken met zichzelf. Wat kan hij doen om zijn bozige grondhouding af te schudden en het leven positiever te benaderen?

Dat de NS zonder uitleg een trein schrappen helpt niet, maar leidt wel tot een geinige vergelijking met een bakker die z’n belofte niet nakomt. Veel andere verhalen, van wisselende kwaliteit, sluit hij minder soepel aan op het thema.

Pas in de laatste paar minuten begint Franciscus over die trieste aanval, waarbij hij een blauw oog, een gebroken neus en een hersenschudding opliep. Wat de arts vroeg om die hersenschudding te kunnen vaststellen, leidt tot een lekkere blijk van zelfspot: 'Kun je een logisch verhaal vertellen?'

Iets minder chaos was qua samenhang toch prettig geweest. In het slot van *Loskomen* brengt hij wel een en ander bij elkaar. Zijn psycholoog adviseerde hem elke dag iets aardigs voor zichzelf te doen en iets kleins voor een ander. Op dreef fantaseert hij over hoe andermans fietslampje uitdoen tot iets groters zou kunnen leiden.